

standerne med bl.a. op til folkeafstemningen den 2. juni 1992. Jeg behøver selvfølgelig ikke at minde hr. Duetoft om, hvordan den folkeafstemning gik. Den endte med et nej – et nej til Maastricht-Traktaten. Hvorfor gjorde den det? Det gjorde den, fordi befolkningen ikke ville have den politik, som et stort flertal herinde i Folketinget havde siddet og kogt sammen.

Så siger hr. Duetoft nu ganske flot, at han ikke har brug for unionsmodstanderne; hvorfor skulle han tale med unionsmodstanderne? Så vil jeg til gengæld sige til hr. Duetoft, at dermed er hr. Duetoft og hans regering og Venstre og De Konservative igen på vej ud i den situation, hvor de risikerer at bringe sig i modsætning til et flertal i befolkningen.

Hr. Uffe Ellemann-Jensen og hr. Duetoft har såmænd allerede nu taget fat på den skræmmekampagne, som de udmærket godt ved de til sin tid vil lancere for at gøre afstemningen om den næste Unionstraktat til et spørgsmål om, at vi bliver smidt ud af Unionen og lign., hvis vi skulle være så frække at stemme imod. Det hele er nu lagt til rette. De kører efter den model, som de led nederlag på den 2. juni 1992.

Men man kan vælge at sige, at man ikke vil tale med dem, som i dette spørgsmål måske i virkeligheden repræsenterer mere end halvdelen af befolkningen. Det kan man godt vælge, men så vil jeg bare kalde det den yderste arrogance, og jeg vil kalde det den yderste mangel på kløgt fra en regerings side, hvis man følger en sådan linje.

Derfor havde jeg også håbet, da jeg stillede mit spørgsmål for lidt siden til statsministeren og udenrigsministeren om Vestunionen, om flertalsafstemninger i sikkerhedspolitikken, at man dog havde benyttet lejligheden til at gå op og slå fast, at den politik, som hr. Uffe Ellemann-Jensen og nu også en repræsentant for et af regeringspartierne klart er ved at lægge til rette for at komme ind i Vestunionen, for at få flertal for afstemninger om det ene og det andet, ikke er regeringens.

Men den melding kom ikke, fordi fortøjningerne er skredet, fordi det næste nationale kompromis er ved at blive skrevet et eller andet sted uden for denne sal her i dette hus.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Efter at hr. Uffe Ellemann-Jensen havde holdt begge sine indlæg, slog det mig, at hr. Uffe Ellemann-Jensen udtaler sig med den tryghed og

den ro og den sikkerhed, som kun stigende gal-luption kan give, uden at tænke på, hvordan fortiden har været.

Hvordan kan hr. Uffe Ellemann-Jensen foreslå, at vi nu skal ophæve de fire forbehold, som den danske befolkning har stemt om én gang? At vi nu skal gå ud og forberede befolkningen på, at de skal have forandringer? Er der slet ikke nogen lille advarselsklokke, der ringer inde i baghovedet på hr. Uffe Ellemann-Jensen: Husk nu på, at vi tabte den første folkeafstemning?

Det var faktisk det samme, som hr. Keld Albrechtsen sagde. Jeg ser det ud fra et andet synspunkt. Vi har ingen glæde af at lægge traktatændringer frem, som ikke har folkelig opbakning. Vi skaber kun os selv problemer, og den lære burde hr. Uffe Ellemann-Jensen også drage af fortiden.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kan konstatere, at hr. Uffe Ellemann-Jensen – lidt indirekte måske – kommer til at bekræfte, at Danmark ikke står så isoleret, når det handler om nej til et forsvarspolitisk samarbejde i EU og nej til medlemskab af Vestunionen. Der er fem lande i en situation, der ligner Danmarks, når vi går til regeringskonferencen, og ikke kun to.

Dernæst vil jeg sige til hr. Uffe Ellemann-Jensen, at det da er ærlig snak. Venstre mener fortsat, at Danmark skal forlade forbeholdene. Men nu har man så fundet på en lidt ny snedig strategi. Nu skal det hele slås sammen, og så skal danskerne have pistolen for brystet bagefter. Så skal det nemlig hedde: Hvis I stemmer nej, så er det ud af EU!

Jeg må spørge hr. Uffe Ellemann-Jensen, om han virkelig mener, det skulle være seriøs Europapolitik over for en befolkning, som vidste, hvad den gjorde i 1992, da den sagde nej til Maastricht, og som vidste, hvad den gjorde, da den sagde ja den 18. maj til Maastricht på betingelse af en Edinburgh-aftale.

Jeg ved godt, at den tidligere udenrigsminister rejser rundt som ekspert i EU-forhold, og det er han også på mange måder. Men han er også ekspert i én anden ting, nemlig i at tabe EU-spørgsmål på gulvet. Det var den tidligere udenrigsminister hr. Uffe Ellemann-Jensen, der forhandlede Maastricht arrogant, som ikke ville lytte til vores kritik og ikke ville føre den frem i forhandlingerne.

Det skal ikke gentage sig. Og jeg skal sige helt ærligt, at SF stemmer for den dagsorden, der er